

Uppgifter rörande Signia Avida Anderssons flymning

Söndagen d 10de 06 blef Signia Andersson af sin Foster-
 moder skickad till grannen, hemmanet J. Larsson, för
 honom hem på kaffe. Vid sitt inträd i Larssons köstuga
 fann hon denne ensam i rummet och vände. Hennes
 ögon smglades genast fast vid Larssons portmonnä som låg
 på bordet och hon kunde ej motstå begäret att teja den.
 Då hon öppnade portmonnäen och såg det i densamma
 fanns så mycket som några öre öfver 5 kronor, kom
 genast tanken att flymma från Fosterhemmet öfver
 henne, där hon sågs sig liksom hafva trift så godt.
 Emmentia upptäcktes stölden af Larsson ett par ve-
 ror på måndagsmorgonen. Larsson hade näml.
 vunnit söndagen varit bestört berusad. Han misstänkte
 Signia och anmälde saken för hennes Fosterfar, som
 är Larssons arrendator. Denne tog flickan i förhör och
 hon erkände, att hon tagit portmonnäen, men hon hade em så
 helt left sig in i tanken på flymning, att hon ej kunde
 följa sig afstå från densamma och som den ej kunde
 gå för sig utan penningar beslöt hon att ej återläm-
 na den. Först Larsson hade ju varit så "full" att han
 inte så nog kunde minnas hur mycket han haft i
 portmonnäen och hon bedyrade då hon tillfrågades att
 den ej innehållit mer än några öre öfver 11 kronor,
 hvilken summa hon em tillsammans med portmo-
 näen återlämnade. Försedd med de öfriga 4 kronor
 gick hon till skolan. Under Högskinnans öfver hon
 med sitt båtutryg, som uppmunade henne att återvända
 hem, erkänna och återlämna den, men äventyrs-
 lustan och fruktan för strykt sprade öfver de båtes
 hämlorna. Då hemvägen slut hon från kamraterna
 och begaf sig på väg åt Sorundraget. —
 Då Signia Andersson för snart två år sedan utastor-
 derades till det hem, hvarest hon em flymde, bodde för-

terförälsamhet - torparen Lindqvist och hans hustru - i
Sorunda när deurs nås gård i Ömo. Därifrån flyttade
de för något öfver ett år sedan till Dahlström Ömo beläget
ungefärlig mil från deras förra torp. I Sorunda hade
de till granne en fiskare Eriksson som alltid varit snäll
och värlig mot Signia. Så snart hon gjort upp för sig, att
hon borde flytta, hade hon först tänkt på att begifva
sig till honom, seke så mycket därför att Jacob Eriksson
varit snäll och värlig mot henne, men emedan hon var den
minsta karlin hon kände och hans hustru därför skulle
göra henne bäst. Men hon sig till pojken, som nog inte
polisen på så lätt att finna henne och andra människor
svåra att känna igen henne. Håsa - ja en sådan fick
hon väl ändå lov att köpa, ty den hufvudsaken hade Jacob
Eriksson. - Till Eriksson som är en kunnig och flitig
helt sent på kvällen. Hon hälsade på godermodern
och bad att få stanna hos Jacob och öfver natten. Hon hade
blifvit sund att handla i Fallås handelsbod. Då Eriksson
uttryckte sin häfnad öfver att hon blifvit skickad en hel
mil och till annan kvällen för att handla på så många
bodar som i närheten af deras hem svarade hon att de
hört öfver öfver att ingenstans som den som du skal
le köpas och dessutom skulle hon betala en liten skuld som
godermodern var skyldig i Fallås boden, se du till att
bodde i Sorunda.

På morgonen rodde Signia till öfver till handelsboden,
där hon köpte mössan. Återkommande till Eriksson var
denne på syn. Hon gick då upp på vinden, nedtog
från vägen Erikssons bästa kostym, gick till med den
leime hon ansåg sig behöfva öfver in till tiden annars
med mössan till ett paket och lät ö., när han kom
hem, tro att paketet innehöll, hvad hon handlat i Fallås
boden. När detta var klart och ö. återkommit, erbjöd sig
Signia att ställa åt Jacob och att Jacob Eriksson fick
mycket, därom kan man vara förvissad, ty ingen är så de
går er dubbelgård, kulligan och raskan än Signia. - Då
Signia den 3de dygen på morgonen åter skulle begifva sig

hem, tog Jo. Jo. att någon Smula förkortat vägen för
den "lilla starkarin" och rodde hundra till Djursnäs brygga,
där han landsatte henne och från båten trädde henne
paketen som innehöll hans egen och andra helgdagsko-
stym. — I skogsbacken utanför Djursnäs brygga
sittbyste Sigrida sina egna kläder mot de stolta män-
skliderna i afflippte med en sax också den tagen från
Krispön sitt hår påtog också beslut att taga hem-
met och antände sin vassing med Oluf Järn-
vägsstation belägen under en vill från Djursnäs som
sannaste var. Framkommen till toite hon bejote
till Skolen dit hon ankom vid 4 tiden på e.m. Hon
säger sig sedan hafva gått fram och åter på gatorna
till 7 mellan 7-8 på aftonen då hon på Drottning-
"mötte en Jämbro som såg ut som en arb etare." I en
bed hon att få följa hem och ligga öfver natten.
Hon hade näml. samma dag kommit från landet för
att söka plats och hälsa på släktingar men då hon
gick för att söka dessa, befunns att de flyttat och nu
kände hon ingen människa. Mannen tog henne med
hem han hade jämte de stora småna mot henne, och
hos dem gick hon tillgripa på golvets tre nätter.
Andra dagen af sin vistelse i Skolen slog hon sig i språk
med en pojke som gick och delade ut resehandappar-
ter för en skoaffär på Söder. Sigrida erbjöd pojken sin
hjälp engagerades och erhö. Jo. till att bli på aftonen
15 öre och till goda rådet att skaffa sig Skolens tid.
och se efter bland annonser efter en Springpojkeplats.
Oskar lydde rådet och redan dagen därpå erhö han i
Drottningens bokhandel på grund af sin ärliga och bygg-
liga utseende en sådan plats.
Det gäddade om Jo. Sigrida, sen hon fått plats med löfte
om 30 kr. per månad, att och erbjuda bostad. På kvällen
af första dagen i bokhandeln ströfvade hon omkring på
gatorna för att få syn på någon Jämbro som såg snäll
ut och som hon skulle vilja lig på. På Bryggareg.
mötte hon en äldre man den hon tyckte passade. Hon

gick fram till honom ^{och} bad i den mest korekande och
ödmjuka ton att få följa honom hem och ligga på gäst-
bett öfver natten och på upprepade hon samma oskams-
hist. som till den ofru nämnde arbetaren, men med till-
lägg om, att hon skulle få börja i väst. bokh. och sin er-
hålla 30 kr. i månaden. Mannen som hetar Östergren
och innehar en liten lamp- och lysoljaaffär Berggatan.
O rördes till medlidande tog henne med hem till
hustrun som lofvade att Oskar åtminstone de näst-
naste dagarna kunde få bo hos dem. — Som Öster-
grens syster inga barn haft eller har, gäste de sig vid
pojken! Han gick hvarje morgon till skolan och undervisade
på sin egen. Så snart Oskar erhölet sin första
veckolöning, erbjöd han sig att betala hysan. Detta
slapp han emellertid. För penningarna köpte han
sig de ett par korta beklädn. ån dem, som tog till
Johan Eriksson, samt städsor och så kallade för-
stycken. På söndagen tog värdfolket Oskar med
i kyrkan. — Då Oskar inlebot hos Östergrens
gjort en dyrt miste Fru O. sin portmonnä. Hon
ville dock icke ett ögonblick misstänka "den städes-
gossen" eller säga något till sin man om saken.
Sigris har emellertid för understecknas erkänt, att
hon tog Fru O.-s portmonnä att hon gjorde det, emedan
hon då saknade penningarna till mat. Denna bekännelse
har för Sigris varit svårast att göra. Hon grät mycket
och högljudt då hon tillfrågades, om hon ej tyckte
det vara mycket illa gjort mot dem som varit så snål-
la mot henne. Då Sigris åtföljde af understecknad,
sagde till Fru O. återlämnad det slutna beloppet, för
hon denna om halsen, grät valdsamt och bad om för-
sätelse. —

Fru O., som märkte att Oskar behöfde byta rent lin-
ne lofvade sig honom en ny skjorta och på aftonen
skulle han få byta. Oskar tackade men kom aldrig åter.
Han hade då bott hos Östergrens nära tre veckor.
Samtidigt hade man i bokhandeln börjat undersöka

om och han ända var en gammal pålitlig gosse. Han hade näml. en dag, utan att någon hafva blivit tillrädd, tagit några häften, som han ämnade gå ut med och, som man tror, säga för att sedan stoppa pennningarna på sig. Det upptäcktes dock i sista minuten han ropades tillbaka och man började närmare utspåra honom. Efter den dagen om och han också försökten ut i bokhandeln. För dagen förut hade han erhållit sin afloning. — Sin plats hos Västhagens hade Sigrid annars skött utmärkt. Hon hade uppburet och handhaft ganska mycket pennningar och alltid redovisat ordentligt. Hon hade utmärkt sig för höflighet och respekt. Särskilt för vännade man sig i bokhandeln om sin snarjätte och att du var en flicka, hur hon kunnat orka med de tuniga dragnärorna till båtarna och hur respekt hon utfordrat äro dessa ärenden. Af undertecknad tillfrågad, varför hon inte återvände till Västergröns, svarade Sigrid, att hon fruktade för de fru Ö., då S. bytte henne, skulle upptäcka hennes rätta kön. Sin bokhandeln torde hon ej återvända, då hon förstod, att man där börjat misstänka henne och kanske kunde anmäla henne för polisen. Hon har under tiden försäkrat, att hon ej ämnade säga häften, utan att hon trodde, hon skulle gå ut med dem till samma familj hon förut blivit sånd med sådana. För öfrigt säger hon sig icke hafva tagit något i bokhandeln, utom en gläntad. I bokhandeln återigen påstods, att hon gått denna. —

Dagen efter då Sigrid slutat sin plats, träffade hon på ett kaffe en 18 årig pojke som såldt sig. Sigrid inledde konversation med ynglingen och den råde honom att uppträffa julkort och säga, emedan man på sådant förtjänade på väldigt billigt. Sigrid tillalades af julkortet men ansåg att hon följt borde skaffa sig några gåvor sådana. "Fubron Erikssons" kostym var en sån. I en medfaren och rosten var tenn. Af sin nya bekantskap anvisades hon en box på Skindstyg.

där man köper kläder billigt. Här köpte hon en tjock,
tunf. snygg men begagnad kavaj för 2 Kr., ett par tjock
praktiska benkläder för 3 Kr. ett par snirkångor med
höga skuft men släta sulor för 1 Kr. Senius kommit
brukade bo på yoteu Lion. Hans Nörre gata om väster
där borde också också också gå bo. Ja de kunde gärna
följas dit med det samma. Ja de kunde gärna följas dit
med det samma, så att också fick byta kläder och tugga
plats till maten. —

Sigrid uppköpte ett litet lager af vagnor och började sin
försäljning. Nu hel vecka om hon tillsammans med sin
nyttigastvade vän bodde på samma hotell och i samma
sitt rum han utan att denne en enda gång anade, att Ottens
Andersson var en flicka. —

Ingen för julaftron mötte Sigrid, hett oförmodat, pers
Wallerqvist, chef i Prätt. bokh. Abt. Han kunde igen J. d.
Springpåkän, tog honom med till bokhandeln, där
han kom anställd förhöj med honom. Det hade vänt.
Jouffalut dem ännu ännu misstänksamt, att pojken Sidi
utan vidare försvara. Men snart Sigrid erkände in-
te erhöll ett par praktiska öfilar och fick gå. —

Sigrid tröfdes ej att bo på hotellet. På "Pånn för resande"
där hon och Rogerat några nätter, var det spetsigt och
smutsigt och så blev det henne för dyrt. Hon hade hört
någon tala om Trälsminys arméens härborge, såg
efter i en turistkalender huru den var belägen och be-
gaf sig dit på aftonen dit. — Under samtalen
med gossen kommo slumstrarna underfunda med,
att han berättade. De ansatte honom med frågor
och märkte ord, huru den sva berättningen förlä den
andra" och hur han slutligen andens trasslade in sig.

Så kom han troligen af glömska, att nämna ett bekrä-
deringsbyrå, märkte genast själv sin dumbet och kände
de: "Allmänna Bureauet". Men om vora systern på
du befara, eluru de ändå inte kunde tänka sig, att Ottens
var den af Byrå efterlysta flickan. — Öfver söndagen
höll de honom i uestänga, de de ej hade tillfälle att för

honon till Byrå förän på måndagen. Under vägen
till barnhemmet gjorde Signia ett rytmningsförsök men
infångades ämne af System. För att få in henne genom
barnhemmets port måste en förbögande herrs hjälp
anlitas.

Signia har förklarat orsaken till, att hon då otydligt
ville låta sig återföras till hemmet, varn den, att
hon skändes mycket och var rädd för stryk.

Under den tid Signia Andersson vistats här på barn-
hemmet har hon uppfoit sig utmärkt. Hon är i grunda
och boten en snäll och kärslig flicka, men hon är in-
bunden och mycket svår att komma underfund
med. Hon följandes ofta i tankar och förfinner de,
som gubblade hon intensivt öfver något. Hon är mycket
mottaglig för vänlighet och gråter lätt. Här på hemmet
har hon utat mycket ömhet och vänlighet mot sina
barnen och det tror henne mycket att leka med dem.
Hon är som förut nämndt, villig och duktig att arbeta.
Näras gör hon ej då hon ej anser det nödvändigt men
kan de göra detta på ett öfvertygande sätt. — För Signia
Andersson är nog lyckligast så länge hon har full
sysselsättning och tillfälligt omvårdning. Husliga
sysslor tynds intressera henne mest. Men ett hem
på landet åter anskaffas, bör det vara ett sådant, där
hon kan få lära sig några exempelvis en stor bond-
gård eller om möjligt en prästgård. I ett sådant
hem med intressanta förhållande fösterförelser, kan
kanske Signia Andersson förtas och räddas till en
god och nyttig samhällsmedlem och därmed vore
jag mycket öfverlydig.

Stockholm d 16/107

M. B. Bonnier